जयश्रियः सञ्जननं यतस्तदामुक्तपूर्व्वं गुरुणा सर्गः १६
च यस्मात् । सेहेऽस्य न भ्रंशमतो न लोभात्स
तुल्यपुष्पाभरणो हि धीरः ॥ ७४ ॥ ततः समा
ज्ञापयदाशु सर्व्वानानायिनस्तद्विचये नदीष्णान्।
बन्ध्यश्रमास्ते सरयूं विगाह्य तमूचुरम्लानमुखार
विन्दं ॥ ७५ ॥

जयेति । यतः कारणात् तत् आभरणं जयस्य लक्ष्म्याः संज
ननं वशीकरणं च पुनर्यस्मात्कारणात् गुरुणा रामेण आमुक्त
पूर्व्वं पूर्व्वं धृतं स कुशः अतः कारणादस्याभरणस्य भ्रंशं नाशं
न सेहे नतु लोभान्न सेहे हि यतः धीरो विद्वान् स कुशस्तुल्ये
पुष्पाभरणे यस्य सः भुक्ते पुष्प इव भुक्ते आभरणेऽपि निर्म्माल्य
बुद्धिं करोतीत्यर्थः ॥ ७४ ॥ तत इति । ततः स कुशस्तस्याभर
णस्य विचये अन्वेषणे निमित्ते नद्यां कुशलान् सर्व्वान् आना
यिनो जालिकान् आशु शीघ्रं सम्यक् आज्ञापयत् सरयूं
विगाह्य विलोड्य बन्ध्यश्रमा विफलायासास्ते जालिनो धीर
त्वात् न म्लानं मुखारविन्दं मुखकमलं यस्य तं कुशमूचुरुक्त
वन्तः ॥ ७५ ॥